

הישיבה

הגליון לבן הישיבה

גליון מס' 30

אליך בן ישיבה

הבחורים שעלו בחודש אלול האחרון לשיעור א' נחלקים לשתי קבוצות. הקבוצה הראשונה היא של אלו שהצלחה האירה להם פנים וכבר בימים הראשונים הם השתלבו בין תלמידי הישיבה ובין תלמידי השיעור, קשרו קשר טוב ומוצלח עם המגיד שיעור וראש הישיבה, מצאו חן בעיני המשיגית, וראשם וכל מעיינם שקוע בלימוד בעליה ובפריחה רוחנית שלה הם כה ייחלו ועליה הם שקדו בהכנתם לקראת השנה החדשה.

יש גם את הקבוצה השנייה, של אלו שכניסתם לשיעור א' הייתה צולעת במקצת, יש מהם שרמת הלימוד קצת גבוהה עבורם, יש שנתקלו מייד בהערה של המשיגית או של ראש הישיבה ועובדה זו העכירה להם את מצב הרוח, יש שהחברותא שלהם לא בדיוק מתאימה להם והם מרגישים חוסר הצלחה. ובכלל מאיזו סיבה שהיא הם מרגישים לאות וחוסר יש להם תחושה לא נעימה והרגשה לא נוחה.

לבחורים משתי הקבוצות ישנה משימה חשובה מאד בימים אלו, ימי החורף, בימים אלו צריכים כולם בני שתי הקבוצות לשים דגש רב על התקדמות טובה וראויה, כל אחד בחלקו ובתחומו. אך קודם לכול, חשוב לזכור ולדעת כי התפילה לבורא עולם לסיעתא דשמיא היא אבן יסוד בגישה אל הלימוד ואל הצלחה.

בני הקבוצה הראשונה ישאו תפילת הודאה על הצלחה שהאירה להם פנים, יודו לה' על חסדו שגבר עליהם ויבקשו ויתחננו על העתיד ועל המשך שיהיה רק מוסיף והולך עוד ועוד על הצלחה הראשונה.

ובני הקבוצה השנייה ישאו תפילה נרגשת מעומק ליבם לסיעתא דשמיא מרובה. ואולי דווקא בני הקבוצה השנייה יידעו היטב כיצד להתפלל. הם יודעים מה לבקש, הם יודעים כיצד הדברים נראים כשהם לא מצליחים הם יודעים בדיוק מה חסר להם ומה יכול להיות טוב יותר.

תפילה מעומק הלב היא מתכון מיוחד ומנוסה להצלחה.

חורף בריא של עליה רוחנית

העורך

הארמון החדש ותחילת זמן חורף

הגביר הדשן היה שבע-רצון. הוא חכך את ידיו זו בזו בסיפוק רב, הן הוא רואה זה עתה לראשונה את ביתו החדש לאחר שהושלם בנייתו, אליו הוא מתעתד לעבור עם משפחתו הקטנה על מטלטליה הרבים.

טירת חלומותיו ניצבת על תילה בנויה. היה זה ארמון של ממש. כבר שנים ארוכות אשר הוא מתכנן את ארמונו זה, ומשקיע בבנייתו את כל נשמתו, כל פרט, גם זה הקטן ביותר, עבר תחת עינו הפקוחה, הוא שכר את שירותיהם של אדריכלים גדולים וידועי שם, השקיע בחומרים היקרים והאיכותיים ביותר הנמצאים בשוק, הוא לא חסך בשום דבר בכל הקשור לארמונו הנבנה.

מדושן עונג הסתובב כעת בין החדרים הרבים, רווה נחת מעמל כפיהם של פועליו המסורים, ועיניו לא שבעו מלראות את העבודה הנפלאה, את הגימורים היפים, את המרחבים הגדולים. הוא יצא אל חצר הבית העצום בגודלו. קצוות המתחם מוסגרו על-ידי שורות של עצי ברוש גבוהים-קומה בינות לפרחים ושושנים רבי גוונים מכל הסוגים, ושכיית חמדה למלוא העין.

הטירה שנבנתה על צלע ההר, השקיפה אל העיירה הקטנה בה הוא התגורר עד עתה. בתיה של העיירה נראו ממקום מושב ביתו החדש כרגבי עפר קטנים. האוויר הצלול שיכר את חושיו. הוא ניסה לאמץ את ראייתו, אולי יוכל

להבחין בביתו הישן במרכז העיירה. לבטח מצטייר כעת בדמיונכם כאשר אנו אומרים 'ביתו הישן, כביכול בקתה רעועה ומטה לנפול היא, כזו אשר קירותיה מתפוררות והטחב שולט בכל גומחות הצריף הקטן. ובכן, לחלוטין לא. למעשה, אין אנו מכנים אותו בית ישן אלא לעומת הטירה החדשה. ולמען האמת ביתו הישן הזה הוא בן עשור שנים לכל היותר, והוא משתרע על שטח של כתרסר בתים רגילים והוא מפוצל לחדרים וקטנוניות עמוסי ריהוט כבד וחפצים ללא חפץ אשר זוגתו רכשה במשך השנים בכל עת ושעה ללא כל מטרה או תכלית.

וכעת, כעת צריך להעביר את כל הכבודה הזו אל מקום המגורים החדש. וכאן היה חששו של הגביר גדול, כי ההובלה מביתו בעיירה ועד לבית החדש על צלע ההר עלול לקחת חודשים רבים. אך מכיוון שהבית כבר נמכר לקבוצת קונים, הוא מוכרח אפוא לפנות את הבית שם במהירות הבזק, ובכך מה עושים?

לאחר מעט מחשבה, הביק בן הרעיון. עיירה זו התברכה בשני עגלונים חסונים, אלכס ואיוון, הם היו שניהם גברתנים עבי בשר אשר כוחם במותנם ובכל גופם, והם משמשים בין היתר כמובילי משאות מהכא להתם. הוא ישכר את שניהם כאחד ויטיל עליהם את המלאכה הזו של העברת תכולת הבית.

המשך בעמוד הבא >>>

אחת ההתחלות

המרגשות ביותר בשנה

הוא תחילת זמן חורף.

עשרות אם לא מאות

אלפי תלמידי ישיבות,

נערים וילדים, אברכים

ומגידי שיעורים,

מתחילים אז את

הלימודים, פותחים

פרק חדש בחייהם,

עולים עוד שלב בסולם

השלבים של החיים....

אנחנו לעזרתך בכל ענין ונושא בדרכך לעלות מעלה מעלה. צוות מורחב של 'מוקד הישיבה' לעזרתך בכל יום בשעות הערב

1-800-20-18-18
שיחת חינם

הישיבה

קשה לך? זקוק לעזרה?

הארמון החדש ותחילת זמן חורף

>>> המשך מעמוד קודם

מרחוק הוא ראה את אלכס מתקרב אליו במהירות עם עגלתו המקפצת בקלילות. לא היה צריך הוכחה טובה מזו, ההפסד שלו הזהד למרחקים, וההשפלה, בלתי ניתנת לתיאור.

"תמיד עדיף ללכת יותר" אמר לו אלכס כאשר חלף על פניו, "אבל שלהליכה הזאת תהיה משמעות, מאשר שתלך פחות אבל שלא יהא לזה שום משמעות, מי כמוך יכול לדעת זאת..."

העולם שלנו הוא רצף בלתי נגמר של התחלות וסיומים. כל דבר פה בעולמנו המוגבל חייב להתחיל איפשהו ולהסתיים מתישהו. היום מתחיל בבוקר ומסתיים בדיוק כאשר הלילה מתחיל, כך השבוע והחודש והשנה והיובל וחוזר חלילה.

אחד הימים המרגשים ביותר; אחת ההתחלות המרגשות ביותר בשנה הוא תחילת זמן חורף. עשרות אם לא מאות אלפי תלמידי ישיבות, נערים וילדים, אברכים ומגידי שיעורים, מתחילים אז את הלימודים, פותחים פרק חדש בחייהם, עולים עוד שלב בסולם השלבים של החיים.

וההתחלה כידוע מלווה בהתרגשות גוברת ותוכניות גדולות, ההתחלה היא הזדמנות נפלאה להתרומם ולהצטרף אל הרכבת הנוסעת. השאיפות הגדולות והיפות ממלאות את לב כל אחד באשר הוא, אשר רוצה לעלות ולהראות במעלות העולות בית א-ל.

אך לצד אלו, יש בהתחלה גם מכשולים מסוכנים. כל אחד מכם בוודאי כבר חווה את החוויה הזאת של 'נפילת המתח': זה עלול לקרות לאחר 'שמועס' מטלטל של המשגיח או חיזוק פתאומי שבא ברגע של התרוממות ואמת, ובמקרה שלנו, זה עשוי לקרות זמן מה לאחר תחילת הזמן. קבלות טובות למכביר מציפות אותנו באותם רגעים מרוממים של ההתחלה, אנו מוכנים להבטיח בהן צדק כי מהיום אנו משתנים לגמרי, נהפכים מאה ושמונים מעלות לטובה. ואנו באמת מתכוונים לכך ללא כחל ושרק.

אך הזמן עובר, הלהט וההתרגשות מתפוגגים מעט, ונותרים להתמודד עם מעמסה כבדה של קבלות טובות וקשות, שאין את הכוחות (בינתיים) ליישם אותם. שכן בכוח הרגש לגרום לאדם לעשות גם דברים קשים מאוד, אך בו ברגע שהרגש פג, עמו הולכים הכוחות להחזיק באותם קבלות טובות.

ובהיות שלהתחלה ישנה השפעה מכרעת על כל המשך, דוגמת יריית אקדח, שאם הוא מוטה כמלוא הנימה ממטרותו, כי אז, יפגע החץ הרחק מיעודו, אי לכך בוודאי חשוב להתחיל נכון וראוי, בכדי שייותר מסגולות ההתחלה לאורך הדרך כולה. ולכן, החכם שענינו בראשו, ישכיל עוד באותם רגעים גדולים של ההתחלה, כשהרגש ממלא את הלב, כשהנפש עדיין סוערת בלהט של רצון ושאיפה, לקחת על עצמו משהו שהוא יודע כאדם המכיר את נפש בהמתו שהוא יוכל, בכל מצב ובכל תנאי לשמור על קבלתו כעל בבת עינו.

דומה, שמה שטבעו חז"ל שכל ההתחלות קשות, אינו הולך על הימים הראשונים של הזמן, משום שאז זה קל למדי להיות במיטב, צאו וראו בכל היכלות הישיבות ובתי המדרשות, איך בימים הראשונים הם מלאים בקול תורה. ההתחלה היא דווקא כשעובר הזמן מעט, וההתרגשות של ההתחדשות נגוזה, כי אז מתחיל עיקר הקושי. ואם לא התחיל הקושי, סימן שעדיין לא התחיל. ומול זה אנו מתכוונים כבר כעת, בעוד ההתרגשות אופפת את כולנו.

בכך, חשב הגביר, הוא ירוויח בכפלים. גם עצם זה שהם יעבדו במקביל זה יחסוך זמן רב, וגם, בשל יריבותם המרה והמפורסמת, כל אחד ירצה להראות את כוחו ואת עליונותו על פני השני, והם יעבדו בתחרות צמודה מה שימיהר את סיום המלאכה בשמינית הזמן.

בכדי לתבל את התחרות ולהבטיח את קיומו, הבטיח לשניהם, כי מי אשר יוביל יותר חפצים בפחות זמן יזכה לבונוס מיוחד, וכשהוא אומר בונוס מיוחד, ידעו כולם שכדאי מאוד להשקיע עבור זה.

ואכן, בבוקרו של יום המחרת, התייצבו אלכס ואיוון בביתו של הגביר, מוכנים ומזומנים להילחם על כבודם ועל כספם, להוכיח קבל עם ועיירה את רוב כוחם ושירותם. העגלות היו רתומות כל אחת לרביעיית סוסים אימתניים אשר בינתיים לעסו את עשב החצר בעצלות יתרה.

הם החלו בזריזות יתירה להוציא מהבית רהיטים כבדים בזה אחר זה. אט-אט החלה העגלה להתמלא. אלכס סגר את דלת העגלה וקפץ במהירות על מושבו והצליף פעם ופעמיים על גבי הסוסים והם פרצו בדהרה אל עבר פסגת ההר, מקום הטירה החדשה.

ואילו איוון עדיין יצא ובא בתוך הבית כשהוא סוחב עוד ועוד חפצים והעמים על גג העגלה. הוא שם-לב שאלכס כבר עזב את הבית, אך בסתר ליבו הוא לעג לו: 'הוא עובד בלי שכל' חשב לעצמו, 'אני יש לי אסטרטגיה ברורה, למה לנסוע סתם הלך ושוב כאשר אפשר לרכז שתיים או שלוש נסיעות בפעם אחת ולחסוך בכך את זמן הנסיעה וטלטולי הדרך? לא הצליח להבין.'

הוא המשיך להוציא ארונות מגולפים ושולחנות מעוצבים, כורסאות מלכותיות וווילונות מפוספסות, הוא סידר אותם בארכיטקטורה מעוררת השתאות, עד שנדמה היה כי הוא בונה את מגדל העיר עם צריח עשוי עציץ ענק.

אלכס לעומתו הספיק בינתיים לעשות את הסיבוב פעמיים כשכל סיבוב הוא נושא פחות בהרבה מאשר שותפו, איוון לגלג על בורותו ובזבזו כוחו לשווא והיה בטוח בניצחונו המוחץ והמהדהד.

בפעם השלישית שאלכס הופיע בדירה הישנה בכדי למלא שוב את עגלתו, כבר היתה העגלה של איוון סופסוף מזומנת לצאת לדרך. הוא חיך אל אלכס בבזבז ויצא לדרך.

עד מהרה התברר לו כי אם אינו חפץ שהמגדל הנישא יקרוס אל עצמו ויקבור תחתיו את עמלו הרב, הרי שעליו לנסוע בצעדי צב צולע. 'נו מילא, גם כך אין לו סיכוי לעקוף אותי' ניחם את עצמו.

בשיפולי ההר הצטלבו דרכיהם לרגע קט. אלכס, עם סוסיו האדירים ועגלתו הקלילה יחסית, חלף על פניו ביעף תוך שהוא מביט בו ברחמים גלויים. ובתוך דקות ספורות הוא ראה אותו כנקודה זעירה במרומי ההר. אז החל הספק לכרסם בליבו. שמא אלכס ינצח אותו בתחרות הזו חלילה. 'לא' הוא סינן לעצמו 'אסור שזה יקרה'.

באבחה של רגע הוא הצליף בסוסיו את שוט העור בכל כוחו, הסוסים האומללים נערו בכאב. והם החלו להחיש את צעדיהם, אך הוא לא נרגע, הוא הצליף בהם שוב ושוב, והסוסים החלו לגלות סימני עייפות בעליית ההר התלולה.

ברוגזו המהולל בפחד ההפסד, הוא המשיך להצליף עוד ועוד ולא שם לב אל הזווית המסוכנת שהמגדל קיבל. הוא הצליח לסחוב עוד כמה פסיעות, אך הבלתי נמנע קרה, הבניין אותו בנה בעמל כה רב התמוטט אל סלעי ההר הנוקשים והתגלגלו במדרון עד לקצה ההר, שם נותר מהם גל של עצים ואבנים.

כדי לתבל את התחרות ולהבטיח את קיומו, הבטיח לשניהם, כי מי אשר יוביל יותר חפצים בפחות זמן יזכה לבונוס מיוחד, וכשהוא אומר בונוס מיוחד, ידעו כולם שכדאי מאוד להשקיע עבור זה...

אנחנו לעזרתך בכל ענין ונושא בדרכך לעלות מעלה מעלה. צוות מורחב של 'מוקד הישיבה' לעזרתך בכל יום בשעות הערב

שיחת חינם ★ 1-800-20-18-18

קשה לך?
זקוק לעזרה?

איך קונים תורה?

הרב יעקב סירוטה

חז"ל הורו לנו ארבעים ושמזנה דרכים לקנות תורה. השאלה הראשונה הנשאלת היא, מה עניין קנייה לתורה?

החושית לגמרא שנלמדה, תחושה של חיבור איתן ממלאת את כל הישות.

ידועים הסיפורים על גדולי העולם אשר לעיתים, ברגעים של התפרצות רגשות, פשוט נטלו לידם את כרך המסכת ואימצו אותו אל ליבם בחיבוק אמיץ ורקדו עמו רקידה של אהבה בלתי נשלטת.

ובכן, זהו קניין תורה. כאשר מישהו לומד את תורת ה'; הוא קונה אותה לעצמו קניין נצח. הוא יכול להרגיש זאת בבירור, זה נעשה רכושו שלו, ע"ז שהוא נעשה בעצמו חפצא של תורה.

ולזה צריך לדעת את הדרכים בהם אפשר לקנות את התורה, לא רק ללמוד גרידא, אלא לקנות!

אז נלמד יחד את הקניינים שחז"ל לימדונו איך קונים בהם את התורה.

לבעלות השני, קנייני התורה לא מוכיחים במהותם מעשה בעלות.

דתורה אינה קנייך שבעלים אתה עליה, תורה כשהיא נלמדת כפי קנייניה נצרכת היא בנשמת הלומד ומשנה את עצמותו. לא ראי האדם שלא נחשף לאורה לראי האדם שמפעפת בו התורה ומנחתו לחיי עולם, ולא ראי האדם קודם לימודו לראי האדם - אותו אדם עצמו - לאחר שקם ממשנתו.

ולכן גם בשונה משאר הקניינים קנייני התורה דורשים עמל בכדי ללמוד צריך לעמול ולעמול קשה, אין שום קיצורי דרך. זו דרכה של תורה.

אבל העמל הזה, נותן בתמורה הרבה יותר מההשקעה של כבישת יצר הבטלה והעצלנות, הוא נותן תחושת שייכות, של קשר עמוק ובלתי ניתן לפרימה עם התורה הקדושה. לאחר סיום מסכת שנלמדה בעמל, או אפילו אחרי סדר שלמדנו טוב, אפשר להרגיש את האהבה

כי הנה סוגיות גדולות וערוכות בש"ס מוקדשות להלכות ודרכי קניין. דרכים לקניין שטרות ועבדים, קרקעות ומטלטלין. הקניינים הללו בעצם, מטרתם להעביר את השטר העבד או החפץ אל רשות הקונה ששילם כסף או שטר או חזקה, כל אחד לפי עניינו.

כל זה מתאים בדברים המשנים את רשותם מרשות המוכר והקונה נעשה בעליו. אבל בתורה? מה שייך קנייה? היכן מצינו שקונים תורה? אכן, אם התנא היה מציע לנו מ"ח דרכים ללמוד תורה, נחא, אבל קניין? במה מתבטא זה שקנייני תורה? ואם קנייה היא מדוע אנו צריכים למ"ח קניינים, לא מצאנו בשום קניין אחר, במטלטלין למשל, שנצטרך גם משיכה וגם הגבהה וכדומה, ודוקא בתורה בלא מ"ח הקניינים כולם יחד יחסר בשלימות התורה?!

את התשובה לכך, יכולים אנו להסיק מסוג הקניינים הקונים תורה. בשונה ממשכיה, שטה, חזקה וכדומה, שהם כולם מעשה הוכחת בעלות על החפץ שעד עתה היה החפץ בבעלות אחד וע"י מעשה הקניין עובר הוא

התורה נקנית בארבעים ושמזנה דברים ואלו הן:

א. בתלמוד

בתלמוד, דברי תורה צריך שיקבלם מרב, ואי אפשר להוציאם על ידי שכלו כשאר חכמות. (תפארת ישראל)

הראשונים בסוגיא זה לא משהו שאני לא עושה לבד בסדרים", וזוהי טעות יסודית כאמור לעיל, ועל טעותם הם יעמדו רק כעבור זמן ולעיתים מאוחר מידי. שמעבר לפנינים שבדרך כלל פזורים בין דבריו, הרב גם מלמד אותך מה לא ללמוד, איזה מן המפרשים קושייתו על עצם הסוגיא ואיזה אין קושייתו על גוף הסוגיא וכדו', ובסדר הדברים, מה אמורים ללמוד ראשון שעי"ז תתעורר קושיית השני וכדו'

למען ה'; למענך, למען עתידיך כגדול בישראל, שמור מכל משמר על שיעורי הרב, סכם אותם וחזור אליהם, כי הם אלה שינחו אותך לדרך העולה בית א-ל.

להסתפק מחכמתם, לשתות מתורתם, וללמוד איך ללמוד. כי אי-אפשר להגיע לחקר האמת של דעת התורה מבלי לראות בעיניים ולשמוע באוזניים מפי הרב שלמד אף הוא מרבותיו דרך גדולי עולם ומצוקי ארץ עד למשה רבנו.

השכל הוביל אנשים גאוניים להמציא דברים מופלאים בזה העולם, כל עולמו המקיף אותנו בחיי היומיום למן המקרר ועד מכונת הכביסה, הנגן והפלאפון, מבוסס על הבלחות גאוניות של אנשים חדי שכל. אם הם הועילו או החריבו את העולם זה נושא בפני עצמו, אבל על-ידי שכלם הם הובילו את העולם למקומות שלא שיערום אבותיהם.

לא כן התורה, שקניינה הראשון הוא תלמוד - ללמוד מרב. לא סומכים על השכל העצמי, לא מחפשים לחדש או חלילה לשנות את התורה, חדש אסור מן התורה, אלא באים ללמוד היאך למדו רבותינו הראשונים כמלאכים ואיך נהגו, ואנו רק נצעד בצלם ונשאף לדבוק בדרכיהם.

וזה הקניין הראשון, להיות מקבל. להמשיך את שרשרת המסירה שהתחילה ממש רבינו שמסרה ליהושוע עד שהגיע לרב שזה עתה מוסר את השיעור בישיבה, שגם אם החידוש שהשמיע היום איננו בשם רבו אלא חידושו שלו, אולם בכל-אופן הוא למד ללמוד מרבו שלמד מרב, והרי הוא כנתינתו מסיני.

עשה לך רב!

ולמעשה:

בחורים רבים חכמים בעיני עצמם, 'אויבער חכמים' באידיש מדוברת, רואים סוג של עניות הדעת וקטנות להיצמד לרב לאורך הדרך. משפט מוכר בפי בחורים צעירים בעיקר בישיבה גדולה: "אה, הרב רק מצטט את

דעת תורה המסורה מדורי דורות

מסופר על טוען רבני גדול אחד בירושלים, אשר הצליח לחזות פסקי הדין באופן מפליא בכל פעם מחדש, הוא הטיב להציע את הטענות בהתאם להלך הרוח בקרב הדיינים.

שאלו אותו פעם, איך זה שהוא מצליח לדעת כל-כך במדויק את אשר נעשה בלבבות הדיינים, מה יפסקו בדינם? וענה, כי לפני כל דיון הוא מסדר לעצמו בראשו את הטענות לכאן ולכאן, ורואה להיכן נוטה ליבו, מהי סברתו האישית, ומשברור לו מה היא דעתו, הוא פשוט מניח כי הדיינים יפסקו את ההפך המדויק משיטתו שלו ולפי זה הוא מסדר את הטענות הנגדיות, כי דעת בעלי-בתים, הפך דעת תורה ...

הגמרא בסוכה דף כח. מספרת על רבן יוחנן בן זכאי שלא אמר דבר שלא שמע מפי רבו מעולם, וכן היה רבי אליעזר תלמידו נוהג אחריו.

וראוי להתבונן מעט בגדולת המעלה הזו, משום שבטבע העולם לכל אחד יש לו דעה משלו, וכשם שפרצופיהם אינם שווים כך דעותיהם, ופשוט וברור כי גם התנאים קדושי עליון הללו הייתה דעה משלהם, אך הם בחרו שלא להגיד מעצמם כלום, אלא מה שקיבל 'הכשר' כביכול מרבם.

וזאת דרגה גבוהה מאוד של התבטלות לרב, משום שאם הרבי לא אמר כזאת, הרי שאי אפשר לומר זאת מעצמו. ומצד שני דעתם נעשה כדעת רבותם, עד-כדי-כך שכל מה שאמרו הם, נעשה כדעתם שלהם.

גדולה שימושם של תלמידי-חכמים, לא רק בשל עצם הזכות לשמש תלמידי חכמים שהם אהובי ה'; אלא בשביל

בן ישיבה,
תהי' לך? לך? לך?

אנחנו לעזרתך בכל עניין ונושא
בדרך לעלות מעלה מעלה.
צוות מורחב של 'מוקד הישיבה'
לעזרתך בכל יום בשעות הערב

מוקד הישיבה:

1-800-20-18-18

המירוץ אל הדגל

ישנם כמה סוגים של רצים, ישנן כמה שיטות איך מצליחים להגיע ראשון ליעד. שמשקיעים את כל כוחם בתחילת המרוץ, הם רוצים לפתוח פער משמעותי ורציני מיידי בהתחלה, לייצר עדיפות על פני כולם, כך שבהמשך יוכלו קצת לנוח, לבצע אפילו נחיתה קלה מהמרוץ. ירידה בקצב, הרי הם פתחו פער רציני ויהיה קשה לצמצם את הפער כדי להשיג אותם. הטעות של הדוגלים בשיטה זו היא שלפעמים המנוחה קצת ארוכה מדי, הם נתפסים לשאננות מוקדמת, לא מספיק מביטים אחורנית כדי לוודא שאין באופק הפתעה כלשהי. כשהם מגלים את הפתעה כבר מאוחר מדי, הרצים האחרים כבר לפניהם בשיא כוחם, הם ממשיכים בתנופה ומשאירים מאחור את פותחי הפער. פעורי פה. יש רצים שבתחילת הדרך אינם משקיעים בכלל אנרגיות בריצה, הם ממש הולכים - לא רצים, נותנים לכל האחרים להשיג אותם בקלות, לדלג על פניהם ולעקוף אותם ללא מאמץ, לדעתם, כדאי לתת לכולם לבזבז אנרגיה בתחילת המסע, להתעייף, להתנשם ולהתנשף. ואז, בבת אחת לתפוס פתאום ריצה חזקה מלאה בכוחות ובאנרגיה ללא גבולות, וכשכולם כבר עייפים פשוט לעקוף אותם בזכות הכוחות הרעננים שיש להם בניגוד לאחרים שכבר עייפים. התקלה שיכולה להיגרם לנוקטים בשיטה זו, היא שהפער שייפתח ביניהם לבין הרצים האחרים שכבר החלו את המרוץ מוקדם יותר, יהיה כזה גדול ומשמעותי שלא יהיה בידם

לצמצמו, או אז הם ימצאו את עצמם רצים מהר מאד אבל לא משיגים את היעד. ובכלל, מי אומר שהאחרים יתעייפו אולי הם ניחנו בכוחות מיוחדים שיעניק להם את היכולת להמשיך במרוץ במלא המרץ ללא הפסקה וכמעט ללא התעייפות. ויש את הרצים שמתחילים את הריצה במרץ רב, לא מגוימים בהשקעת אנרגיה רבה מדי בתחילת הדרך וגם לא נתפסים לשאננות, הם ממוקדים בריצה אחראית בכוחות מתאימים, מדודים בדיוק כדי להיות בקבוצה הראשונה כל הזמן, לאו דווקא ראשונים בתחילת הדרך, מודדים בכל רגע נתון כמה אנרגיה יש להשקיע בכל שלב ובכל זמן, בודקים בשבע עיניים האם יש מקומות בהם ניתן לבצע קיצורי דרך, הם בוחנים בשימת לב כמה כוח להשקיע בירידה וכמה בעליה, מתי צריך להשקיע בהתבוננות ומתי דווקא להמשיך במלא הכוח לרוץ בלי להביט ימין או שמאל. אלו הם המצליחים, אלו הם המגיעים למטרה, משיגים אותה ומנצחים. מה שמעניין הוא, שהם בדרך כלל לא תופסים תשומת לב רבה לאורך המסלול, הם לא מתבלטים כמו שני הסוגים הראשונים, לא באיטיות חריגה לא בבומבסטיות של מהירות. הם עקביים, שקטים, אבל מתמידים, לא מתפשרים. מנצחים.

אבל זה עדיין לא כל סוד הניצחון. כי המרוץ הוא אל הדגל, צריך להגיע אליו, להחזיק אותו ביד, והוא שלך הדגל הזה, הוא הופך להיות רכושך. ועדיין יש רצים שעושים את הטעות בדיוק ברגע האחרון. בקצה המסלול ניצבים דגלים שונים, בצבעים שונים, עם סמלים שונים, לכל רץ יש את הדגל שלו, הוא צריך לקחת דווקא את הדגל שלו כי אם יקח דגל של רץ אחר, זו תקלה, טעות, הוא לא מנצח, הוא מפסיד. ואלו הטועים, ברגע האחרון, משום מה קורץ להם הדגל של הרץ האחר, הם מבצעים סטייה מהמסלול בדיוק ברגע האחרון של המרוץ ולוקחים דגל לא להם. כמה חבל, להגיע ליעד ולטעות ברגע האחרון. טעות.

גם אני השתתפתי בצעירותי במרוץ אל הדגל, לא ידעתי אז, להבחין בין סוגי המרוץ השונים, אולי אפילו לא ידעתי מי השתתף במרוץ, רצתי, מסתבר, כמו עוד רבים אחרים, בטוח, כמו עוד רבים אחרים. גם לא ידעתי אל איזה דגל אני רץ, חבל. היום אני יודע שלא ידעתי אז להגדיר את הדגל, לאפיין אותו, להבטיח שזה הוא הדגל הנכון, הצבע המתאים, הסימון שעליו הוא זה שאני צריך לקחת בסופו של המרוץ. לא ידעתי גם שאחרי המרוץ, אחרי שמגיעים אל הדגל, צריך להמשיך ולהחזיק בו ולהמשיך לרוץ. הייתי בחור בשיעור א', בישיבה קטנה, אחר כך בישיבה גדולה. בשלב די מאוחר גיליתי את אלו שרצו ליד, אלה שרצו במקביל אלי, זה היה מנחם, שרץ והשיג את הדגל וגם המשיך לרוץ איתו, היה גם את חיים יצחק, שהייתה לו ריצה קצת משונה, הוא היה 'חוצניק' שהגיע בישיבה הגדולה בשיעור ב' ופתח במרוץ שהייתי מגדיר אותו כמרוץ אירופאי, קלאסי כזה,

מעניין, גם האירופאים מגיעים רחוק בדרך שלהם. אבל המרוץ של נפתלי, היה המעניין ביותר, בדילוגים, ניתורים כאלה, בזיגזג, כאילו מתוחכם, רק כאילו, כי הוא היה בחור די תמים ואי אפשר היה לייחס לו תחכום. בד"עבד אני חושב שזה היה מתוחכם, לכן הוא גם הגיע רחוק מאד, דילג מעל המשוכות וכבש את המטרה.

היום אני יושב בתפקידי כר"מ בישיבה מהצד שממול, כדוגמא ומשל - בספסל עם הגב לקי, עם הפנים לבחורים, צופה, מבטי, רואה את המרוץ של הבחורים הצעירים. רואה את אלו שרצים ואת אלו שלצערי לא רצים, מביט בקצב הריצה, בסוגי המסלולים השונים שכל אחד מהם בוחר בצבעים השונים של הדגלים ובסמלים שעליהם, באלו שממשיכים גם לאחר שהגיעו אל הדגל ובאלו שלצערי לא מכירים את הכלל הזה. היום, מהצד ההפוך של הספסל אני מבין כמה חשוב להדריך את הבחורים, כיצד להשיג את המטרה הנעלה והנכספת שאליה הם צריכים לשאוף. יש כאלה שבכלל צריך להסביר להם שצריך לרוץ אל הדגל, שיש בכלל דגל, שיש מטרה, שבחור לא הגיע לישיבה סתם כך כדי להעביר את זמנו, לא, אין כוונתי להעביר את הזמן בבטלה, זה ברור שלא יעלה על דעתו של בחור רציני.

אבל גם לעשות מה שצריך לעשות, רק בלי מטרה, בלי יעד, בלי הגדרה של מרוץ למטרה מסוימת, גם זה בעיני נקרא במידה מסוימת להעביר את הזמן. כי הדרך הנכונה והאמיתית היא לעודד בדרך שיש לה תכלית, שיש לה כיוון ומטרה מוגדרת, יכולות להיות גם מטרות ביניים, רצוי אפילו שיהיו כאלה, אבל חייבים לשאוף, חייבים לדעת מה הוא הדגל שאלינו אני רץ, באיזה צבע הוא, מה כתוב עליו מה מסומן עליו.

אני רואה את הבחורים הצעירים, מסביר להם היום את הדרך לצאת למרוץ בתחילת שיעור א' בישיבה קטנה וגם בשיעור א' בישיבה הגדולה, שהן שתי תחנות משמעותיות להתחלתו של מרוץ, אני מסביר להם שמתחולל כאן מרוץ, שידעו, שיבינו מה קורה סביבם, ויש משמעותיות רבות למרוץ הזה.

בראש ובראשונה זה הוא מרוץ להשיג את המעמד הנכון בשיעור, המעמד האישי, לפני שמדברים בכלל על המעמד כלפי האחרים - זה הקשור לכבוד. מעמד אישי, הוא מעמד שהבחור מייצר לעצמו כלפי עצמו, הוא יודע מה הוא בעיניו, הוא מבין מה הוא עושה, הוא מבין לאן הוא חותר ומה מטרתו, הוא יודע להגדיר בבכבי נפשו מה הוא הדגל האישי שלו, מה כתוב עליו, באיזה צבע הוא, מה מסומן עליו.

כי לכל בחור יש דגל שונה, צבע שונה, סמל אחר, על פי אופיו וטבעו ועל פי מידותיו ויכולותיו. אני מסביר להם שאל להם לנסות במרוץ לכבוש את הדגל של החבר, לא.

אף אחד לא מודד אותך כלפי החבר, אל תנסה להיות הוא. תהיה עצמך, תהיה אתה בכל יכולותיך ובכל כישורונותיך שבהן חנן אותך הבורא, אין פרצופיהם שווים, הניסיון שלך להיות משהו אחר להידמות אליו, רק מייצר לך אכזבות בהמשך הדרך, כי אתה מחקה, אתה לא אתה. אין לך מושג כמה מיוחד אתה כשאתה ממצה את כל יכולותיך שלך, יש לזה יופי אישי מיוחד וייחודי שהוא שלך, זה הוא היופי הפנימי המיוחד שהקב"ה חנן אותך בו. ואתה מאיר את עצמך, בונה דמות עילאית ומיוחדת הנושאת את שמך.

אני אומר להם אל תרוצו בחודשים הראשונים מהר מדי, תהיו מהקבוצה השלישית, מאלו שרצים בהתמדה בקצב הנכון, יודעים מתי להתבונן, מה לעשות בירידה' ומה לעשות בעליה, מתי להתבונן ומתי לא להתבונן אלא רק ללכת קדימה. מרתק לראות את זה מהצד הזה של הספסל. את הדרך, את השיטה שכל אחד בוחר לעצמו במודע או שלא במודע, מרתק לחקור את הדקויות הקטנות שמייצרות הבדל ענק בין עקביות ורצינות, לבין שטחיות וחוסר הגדרה. אבל מסקנה אחת יש לי שהיא ברורה, מי שידע שמתחולל מרוץ, מי שידע לשרטט בראשו את צורת הדגל וצבעו, הוא יותר מאושר. הם מדהימים הרצים האלה של עם ישראל.

קשה לך? זקוק לעזרה?

הישיבה

אנחנו לעזרתך בכל ענין ונושא
בדרך לעלות מעלה מעלה.
צוות מורחב של 'מוקד הישיבה'
לעזרתך בכל יום בשעות הערב

1-800-20-18-18

★ שיחת חינם